

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

CERTAMEN.

SA REDACCIÓ DE L' IGNORANCIA desitjosa, per part séua, de solemnisar s'inauguració de ses *Fèstes y Fires* qu' han de fé á Palma aquest estiu, ha determinat oferir y ofereix es *prèmis* que se nombran en es seguent

PROGRAMA.

I. *Mitj-ansa d' or en péssa*, ó sian 12 lliures y deu dinés de moneda mallorquina, á s' autó des milló article original é inèdit sobre Costums de Mallorca ó caràctes mallorquins, escrit en bon mallorquí xalest, y que sa séua extensió basti al manco per omplí sa primera y sa segona plana des nòstro setmanari.

II. *Cinch escutets d' or*, ó sian vuyt lliures justes de moneda mallorquina, á s' autó de sa milló Codolada, en versos alternats de cinch y de vuyt sil·labes, original é inèdita, sobre qualsevòl fét històrich ó tradició populá de sa nòstra Illa, escrit amb ses matexes condicions demunt dites. S' assunto deu havè d' essè anteriori á n' es nòstro sigle.

III. *Cinch escutets d' or*, á s' autó des milló dibuix d' una *pareya de pàgesos mallorquins*, (homo y dòna), amb sos vestits pròpis de festa y à usansa des *primè ters d' aquest sigle*; perfilats y sombrèljats de mòdo que, per mèdi de sa litografia, pugan estamparsè à una plana d' aquest setmanari.

IV. *Una dobleta de quatre duros*, á s' autó des millós *cròquis delitosos* relatius à ses *Fèstes y Fires*, y pròpis per omplí una plana d' aquest mateix setmanari, gravantlos en zinch.

V. *Una dobleta de dos duros*, à n' es qui present escrita en mallorquí llampanant sa col·lecció de Covèrbos de bona moral, inèdits en sa nòstra llengua, y à propòsit per publicá à L' IGNORANCIA. Lo manco han d' essè dotze.

En demés, segons dret señy y conciença des Jurat calificadó, s' adjudicaran un ó dos accèssits per cada premi

(que serán llibres escrits en sa nòstra llengua) à n' ets autós des trabays que oferescan mèrit abastament.

Ets escritós y dibuxants que vulgan prende part à n' aquest Certámen deurán enviá es séus escrits y dibuxos tancats y rotulats amb un lema, segons us y costum, à s' Administració d' aquest setmanari, (Cadena de Cort-11,) abans de dia 20 de Juriòl vinent.

Es lemes y títols de totes ses composicions presentades s' estamparán à L' IGNORANCIA expresantsè quines hajan merescut prèmis y accèssits, à fi de que sos autors ó encarregats, provists des resguards justificatius passin à recuhirlos de dita Administració.

Tots es trabays presentats se considerarán cedits à sa Redacció de L' IGNORANCIA. Es premiats s' estamparán en números extraordinaris durant ses *Fires y Fèstes*, firmats amb sos *pseudònims* corresponents ó amb sos nòms pròpis de sos autors si axí heu volguessin.

Es dibuxants podrán veure y corretjji ses pròves de ses lámines abans de fersè sa tirada y tendrán dret à trèuren una dotzena d' exemplás per conta séu.

Ets escritós no podrán insertá es séus trabays premiats à cap altra periòdich, però se los reserva es dret de fernè ses edicions que vulguin, passat es mes de Setembre de l' any corrent.

Palma 16 d' Abril de 1881.

SA REDACCIÓ.

BON EXEMPLE.

Dins es carré de can *Cereròs*, que travèssa desde Plassa à sa Bosseria, hey sòlen veure, en vení es Matx, qualque pàgesa, que vèn ramellets de ròses y clavellés compòts dins un covonet.

Ydò figurauvos que, à una ciutat des continent, hey havia una pòbre dòna véya que s' engiñava venent ramellets de flòrs, asseguda cada dematí demunt s' acera d' un carré de molt de trànsit.

Un dia que s' era fét tart y no havia venut cap des ramellets, la dòna tota concirosa cridava à sa gent oferintli per molt poch prèu aquelles flòrs lligades amb un bri d' espart p' es séus pròpis dits, abans de sortí es sòl. Devòra ella jaya un infantó de quatre ó cinch anys que li demanava berená, pues eran les onze, y ni un ni altra havian tastat rès, esperant comprá un panetet amb sos doblés des primé ramell que despatxassin.

Amb axò passá un anglès amb una joveneta prima, ròssa, d' uyets blaus y molt atxaroida. Aquel seño duya sa cartera de viatge passada per s' espatla, un para-sòl devall es bras, patilles llargues y es guants posats. Sa señoreta, qu' amb sa fisonomia demostrava bé que era fiya séua, duya vestit curt y còs estret tot coló de cènra, un capellet molt mal garbat y axí mateix sa séua *sombrevilla*.

Tots dos s' aturáran devant sa venedora de ramells y es seño anglès vá comensá à triarnè un regirantloshí tots, y parlant à sa séua fiya amb sa séua llengua.

—Señoret: jò els hi daré barato, (deya aquella dòna,) mir que son fèts d' avuy maldament sian un poch mostiys...

Y s' infantó mirava embabayat sa señoreta des cabeys rossos y d' ets uyets blaus.

Amb axò s' anglès que no trobá cap ramell à n' es séu gust, (bé es veritat qu' estavan mal compòts) los hi tirá tots à dins es còvo, y li digué, per señes, *Adios*.

S' ànima d' aquella pòbre dòna li caygué à n' es pèus, y dues llagrimetes li botiran d' ets uys mentres aquells forastés se decantavan.

Emperò, encara no havian girat cantó, y es séu infant li deya amb sa séua llengo baldufenca:

—Miau xò, marc, teya flora, pé polit!

Y ella qu' heu va prende conegué totduna qu' era un billèt de Banch, de cént reals.

Arrancá à corre de cap à n' ets inglesos per tornarloshe, creguent de bona fe

que s'havien perdut mentres li miravan es ramells, à n'es séu trast.

Sa señoreta fé sa desentesa, diguentli per seïnes que los dexás aná; emperò s'inglès li vá prende es papé y el va aficá dins sa cartera.

A les hores va essé sa séua fiya à ne qui ets uys li espiretjaren, mentres petit, petit, digué dues paraules à son pare.

Y s'inglès qu'encara fuyetjava sa cartera, trèu un altra billet y el doná à sa pagesa diguentli, mal xamporrat:

—Aquest es de deu duros; es cinch primés eran de llimosna porque sou pobreta; aquests altres cinch son de prémi, porque sou honrada. Déu vos assistesca.

Y s'en anáran, mentres la bona dona besava aquell billet diguent:

—Fiy méu, resem un Pare nòstro per aquests seños caritatius. ¡Que Déu los ho pach amb graus de Glòria!

Llavò dugué tots es ramells á n'el Sant Cristo d'una Iglesia d'allá pròp y s'en anáran de lo més contents à benená.

ALIATAR.

XARRADISSA

D' UN TACONÉ Y UN MUNICIPAL.

—¡Hola! Mèstre Silvestre!
 ¡Qu' es! ¿que ja feym dissapte?
 —No 'ncara Don Leandro.
 No he acabat sa tasca:
 He de fé un bòn remendo
 A n'aquestes sabates,
 Que son de Don Guergòri:
 Les vòl per hòrabaxa,
 Però de cap manera
 Les puch tení arreglades:
 Me sab greu porque l' hòmo
 No pòt sortí de casa.
 —¿Que té cap malaltía?
 —No seño, no 'n té d'altres.....
 Lo qu' es jò 'l plañy, me crega
 Que me fá molta llástima,
 Déu fé ja quatre mesos
 Que cessant el posáren,
 Tres infants y sa dona.....
 Pòt pensá vostè ara
 Si van es tòrts ben baxos.
 De lo qu' ántes tiráva
 Ara es morros s' en llépa,
 Gracias á Déu si basta.
 ¡Bé n' ha fets de dijunis!....
 —Ell avuy ja s' acaban:
 Demá ja tenim Pasco
 Y entrarán ses panades.
 —¿Panades, Don Leandro?
 Badavs pòt sè que fassan.....
 Satisfets estarian
 Si sopes escaldades
 Abastament tenguessen
 Per ells y sa criada.
 —Y amb tanta de misèri
 Còm vos me deys que passan,
 Pareix casi impossible
 Qu' hey aguant cap criada.
 ¡Quines pésses son elles!

—Bòno, cada setmana
 Ha de contá que mudan;
 Ell ja van..... ¡no sé quantes!
 Ja 'u crech, paga curteta,
 Y que diguem, ses barres
 No ténen gayra feyna:
 Sa señora tan rara,
 Ell, de mal humó sempre
 Que no hey ha qui li vaja
 Ni d'vant ni derrera;
 Veja si 's còsa estraña
 Que ses criades totes
 Tan pòch temps hey aguantan.
 Aquesta qu' ara ténen,
 Qu' es venguda suara,
 M' ha dit que sa señora
 Casi l' ha despatxada
 Perqu' ha tirat ses miques
 Que quedan à sa taula.
 —Pòt sè tengan gallines,
 Qui sab, qualche pollastre.....
 —¡Ca! ni galls ni gallines
 Per ca-séua no hey cantan.
 Ses miques aprofitan
 Segons diu sa criada
 Per fé pancuyt es vespres
 Y per axò les guardan.
 —Jesús, ¡quina señora!
 —Ell n' enjagá un' altra
 Porque 's matins es brassos
 Amb sabó se rentava.
 ¡Y que vòl que li diga!
 Té unes còses tan rares.....
 Y amb aquest tò qu' es dona
 Si que 'n fa de riayes.
 Vòlen fé de señores
 Vestits de mòda, y ¡hala!
 Que cerqui doblés s' hòmo
 Q qu' es penj à un abre
 Si no vòl fé dijunis.
 Mentres ella à la Rambla
 Vaja cada diumenge
 A fé ses señorades,
 Que no li falt sombrilla,
 Que gast molta fanfarría,
 Y que qualcú li diga:
 «Señora, còm heu passa.»
 Ja la té satisféta
 Llavò li cau sa bava.
 ¡Vaja un mon, Don Leandro!
 Y si li demanasseu:
 ¿De qu' ha dinat, señora?
 —No 'n parlem més... Ja basta.
 —Jò 'n podria dí moltes
 Tot m' ho diu sa criada.
 ¡Ay, Seño! Aquestes féstes
 Les pasarán ben magres,
 Si jò los fés sa compra,
 Que los anás à Plassa
 Ensiam no los duria
 No crech jò que s' embáfan.
 —¿Y vos mèstre Silvestre
 Que no fareu panades?
 —Pecunia, Don Leandro,
 Es lo que me fa falta;
 Si 'n tengués ja 'n faria
 Porque ¡sab que m' agradan!
 Si tengués es salari
 Qu' à tots vostès los passan
 Un xotet compraria
 Per poré fé panades:
 Però meèm..... non gruñatis
 Diu es gat à sa rata.
 —Y jò mèstre Silvestre
 Me qued també amb ses ganes,
 Panades menjaria
 Si corrent me pagassan;
 Però tenim atrassos
 D' unes quantes mesades,

Per mí es pensan que nòltros
 Porem viure de s' ayre.
 —Aguanta y serás cabo
 Duen moltes vegades.
 Si à tal grau vostè aspira.....
 —Lo qu' aspira es sa pauxa
 Que ja fa ses derreres.
 ¿Rèys?.... no téneh jò riayes.
 —Rích, però, ¿no sab porque?
 Ydò he pensat ara
 Amb sa véga que féreu
 Vostè y demés comparses
 Crech qu' era à n' es Pònt d' Inca.
 ¡Va sè bona bullanga!
 —Jò m' en vatx que ja 's hòra
 De passá per La Sala.
 Adios, mèstre Silvestre.
 —¡Que tal! ¡No vòl fé anques!

SEN GURRIÓ.

XEREMIADES.

ADVERTENCIA.

Per comensament d'aquest número, veurán es nòstros lectors qu' anunciam es *Certámen literari y artístich* de que férem menció dissapte passat. Ara es s' hora de posá fil à sa guya es joves estudiants qu' han cobrat afició à sa nòstra llengua, encara que à n'aquestes *corregudes de talents* hey pugan concorre es qui no estudian y tot. Axò sí, quant sia hora, es Jurat fallará amb tota justícia sense parts ni quarts ni atendre més que à n' es mèrit de ses òbres. Un poquet mos hem torbat, però encara hey van tres mesos llarchs, y à proporció basta més aquest temps per escriure un article ó una codolada ó fé un dibuxet que no basta el doble per alguns trabays objecte d'altres Certámens. Y, ¡ja veureu còm L' IGNORANCIA IL-LUSTRADA farà còp y retxa y papé y vasa y rendu y rumbo! en arribá ses Fires.

**

Sa processó des Dijòus Sant enguañy es estada molt sèria y lluhida, còm era d'esperá. Ets atlots de la Misericòrdia han estats acertadíssims amb sos séus còros, lo mateix qu' ets altres còros de homos ja fets que duyan caperutxa. Sa banda municipal molt ajustada y per dirho d'una vegada tot acompanyava. Un poquet més d'ordre amb sos nins petits heu acabarian de posá bé y axò se podria conseguí fàcilment si hey anásen acompanyats de sa gent gran. Per aquest camí hey van à sa magestat que reclaman ses funcions solemnes de sa nòstra religió que deuriam havè de mirá tots còm una còsa sa més sèria é interessant p' es nòstron benestá.

**

Ja que à Palma, *semel tantum*, es diaris s' ocupan de l' Iglesia y de ses séues funcions, nòltros no volem fé manco y avuy mos tòca no censurá, ni

desjectá sino alabá y posá fins demunt ses estrelles es sermons de Corema que hem sentit predicá enguañ demunt sa tròna de La Sèu. ¡Allò era esplicá en termes clás, dignes y eloquents sa Santa Doctrina des Catholicisme! ¡Allò eran sermons que se feyan ohí amb gust, reblits d'idées y d'arguments que no tenian contradicció! Amb una paraula, ja havia molt de temps que no haviam sentit sermons tant nêts y esporgats, tan senzills y agradables, tan ben expressats y tan profitosos. Si haguessim sabut de taquigrafia, n'hauriam trasladat alguns bossins per enseñansa des nòstros lectors que no s'hajin arrambat á La Sèu ni á cap altra Iglesia. Amichs de sa verdadera justícia, y suposat que *es papés* no han fèt sa menció que merexia el señó Santaella, nòstros, en bòn dissapte de Pasco li enviam sa més cabal enhorabona.

*
**

Rebérem es dia del Ram un Besa-les-Mans del digne Sr. President des *Circulo Mallorquí* Don Miquèl Socias y Caymari, convidantnos al Concèrt Sacro que doná dita Societat.

Amb molt de pesá nòstro no hey poguèrem assistí emperò axí mateix mos informárem de lo beníssim qu'havia anat sa funció y heu volem fé constá en es nòstro Setmanari per satisfacció d'ets artistes, señós y señores qu'hey prenguerán part.

Si un'altra vegada mos convidan prometem no ferhi falta.

*
**

¡Aleluya! Ses fires passan envant, la còsa s'es animada qu'es un gust. Tots aquells que se cuydan d'aquest tango merexen bé de la patria. ¡Aleluya! ¡Aleluya!

¡Aleluya! Sa paret de sa Llonja, amb aquell nas de pedra qu'amenassa es qui s'hi aturan devòra, ja té sentència de mòrt. El señó Pavia qu'es tot un homo está encarregat de ferla executá es dilluns de fèstes. ¡Aleluya! ¡Aleluya!

¡Aleluya! Es plá general de s' *Ensanche*, aprovat per sa Junta mixta de militars y civils ja's á Madrid y navega per hònes aygos. Aviat veurem còses que fa estona que no haviam pogut veure. ¡Aleluya! ¡Aleluya!

¡Aleluya! Se tracta d'aprofitá sa concurrència de pagesos d'aquest estiu qui vé, per inaugurar es Teatro mallorquí. Es una còsa qu'ha de moralisá, si Déu heu vòl, moltes viles. ¡Aleluya! ¡Aleluya!

¡Aleluya! Aviat tendrem dins Mallorca un periòdich il·lustrat y altres òbres il·lustrades, que vòl dí amb estampes; còsa qu'encara no ha passat d'essé un ensay. Ara pareix qu'estám pròp de doná aquest pas civilisadó amb bòn pèu. ¡Aleluya! ¡Aleluya!

¡Aleluya! Es temps se presenta de lo més bé. S'añada pareix que será bona.

Sa fruyta abunda. Es camps son una hermosura. Es pagesos van xalests. ¡Aleluya! ¡Aleluya!

¡Aleluya! Quantes gracies devem doná à la Providència qu'enguañ mos ha alliberats d'innundacions y de terremòtos y d'altres mals que veym qu'abundan per tot lo mon. ¡Aleluya! ¡Aleluya!

*
**

Parexia regulá qu'à Binisalema dins aquesta Setmana Santa se recordassen d'aquella creu que L'IGNORANCIA tantes vegades los ha dit qu'está torsuda, y que pensásen amb s'addressarla. Sápigan ydò, amats lectors, qu'encara está tòrta y tots es ferro-carrilés que'n passan per devant quant la veuen que cau pensan amb sos Binisalemés y en L'IGNORANCIA.

*
**

¿Que diriau còm han entrat es lladres dins un cuarto d'una casa de Felanitx aquesta setmana passada, per robá quàtrecents duros? No forsáren es pañy ni esfondráren sa porta, sinó qu'hey calaran foch, amb ses rebasses de sa xamenya.

Y per obrí es calax de sa taula, ¿que diriau còm heu féran? A destrallades.

De mòdo, que varan havè de mesté temps y renòu per consumá es ròbo.

Tot axò succehí dins la vila, á un carré principal amb veynats á cada costat y devant. Y amb tot axò, no han pogut havè es lladre.

Hey ha viles dins Mallorca qu'han mesté més policia y manco polissons. Felanitx n'es una. Tothom coneix qui son es polissons però ningú coneix cap lladre y may hey ha cap exemplá.

Un dia en tornarem parlá.

*
**

Un temps era costum, tal dia còm avuy horabaxa, qu'es ciutadans duyan à tirá à ma, su baix de sa Portella, totes ses figures seques, espinachs, y demés golosies de Corema que los havia sobrat.

Totes ses hònes costums s'han abolides; ara, es un incèrt que à cap ciudadá li romanga una figa seca à mitjan Corema.

*
**

Aquell estèl qu'es veu à Ponent s'horabaxa tan hermós y clá, es tan brillant qu'es veu à la fi des mitx dia y tot.

Si'l cercau y l'afinau podreu dí que heu vist ets estèls de dia.

*
**

A Santander s'ha efectuat un matrimoni entre dos *jovenets* de 80 anys, tots dos viudos tres vegades. Es tres marits mòrts de sa novia eran fematés de la ciutat, y es qui ha de ocupá ara es puesto, també.

Señores, ¡axò es casera!

*
**

COVERBOS.

Per sortides, es sollerichs.

Ascoltau aquesta:

A n'es sermó de sa Passió que sòlen predicá es Divèndres Sant dematí à Inca, s'hi trobava una vegada un sollerich.

—Veys aquí, germanets méus, (deya es predicadó), qu'una partida de Sátrapes, Escribes y Farisèus, prengueran el Bòn-Jesús.....

—Ydò axí, (contestá es sollerich de mòdo qu'es predicadó el poria sentí.)

—Y l'assotáren.....

—Ben fèt, (responia aquell.)

—Y el coronáren d'espines.....

—Ydò, ke 't pensaves.

—Y li escupian à sa cara.....

—Més ne merexia.

—Y à la fi l'enclaváren.....

—S'ho havia guañat.

Y axí següiren es diálogo molt de temps.

Quant es predicadó arribá à sa Rectoria, digué à n'el Rectó:

—Señó Rectó, vostè té un parroquiá molt impío.

—Còm es ara!

—Què tot es temps des sermó ha alabat sa conducta des Judios. Jò'l sentia molt bé.

—¿Y no l'ha conegut?

—Vestia diferent d'ets altres.

—Axò será el Sent Bòy es sollerich. No pòt essé altra. ¿Mateu? (digué à n'es séu criat.) ¿Sabs si's à la vila el Sent Boy?

—Sí, señó, qu'hey es. Jò'l he vist avuy, (contestá s'escolá.)

—Ydò, vés à s'hostal y fé'l vení.

Y ja tenim el Sent Bòy devant es Rectó.

—Bòn dia tenga, señó Rectó. Estik à son maná.

—Bòno, seys y posauvos es capell.

—Ydò, lo séu permís.

—Digau: ¿Vos qu'erau à n'es sermó avuy dematí?

—Sí, señó.

—¿Y trobau vos que'l Bòn-Jesús merexia que li féssen passá més martiri des que li donáren es Judios?

—Sí, señó, k'heu merexia. ¿A ne ke surt pusarsé amb Sátrapes, Escribes y Farisèus? ¿No sabia ell k'era mala gent? S'hagués pusat amb homus de bé còm jò y es méu cuñat ke may hen tengut rès ke partí y no l'hi haurian fèt gens de mal.

El Rectó y es predicadó esclafiren en riure y el Sent Bòy s'en torná à s'hostal, satisfèt d'havé jugat aquella broma à n'es predicadó.

*
**

Un atlòt va aná à prende billet, y es Vicari li vá demaná es Pare nòstro. S'atlòt comensá à dí:

—Pare nòstro... Pare nòstro... Santicat...

Y à la fi no 'n va trèure aguyé.

—¿Tan gran y no sabs es Pare nòstro? (li va di es Vicari.)

—¿A que vá que vostè qu'es més gran que jò no sab es nòstro pá? (li digué s'atlòt.)

Es Vicari se posá à dí es Nòstro pá y quant l'hagué acabat s'atlòt li digué:

—¿Veu còm no 'l sab?

—¿Còm! jò no 'l sé?

—¿Y còm l'ha de sèbre, si no més ne teniam un roagó y es cá de 'l señó Tòni el mos ha près?

* *

Un altra atlòt sen va aná à confessá per sortí de la Parròquia. Es confés li preguntá sa Doctrina y no 'n sabé paraula.

—Ja tornarás quant la sabrás, (li digué), que tú no ets digna de rèbre el Bón-Jesús.

—¿Còm! jò no som digna. Jò som digna y redigna y fíy d' En Pere Digna. ¿Vostè que já no 'm conex perque mumpare m'ha tós?

* *

Una vegada que à Mallorca no hey havia Bisbe ets estudiants per ordenarsé se'n hagneran d'aná à Ervissa; y à un quant l'examinavan, li varan dí:

—¿Quants de Sagraments té la Santa Mare Iglesia?

—Segons ahont.

—¿Que vòl dí: segons ahont?

—Vòl dí que à Mallorca no més ne té cinch y à ses altres bandes sèt.

—¿Còm s'enten axò?

—D'aquesta manera: A Mallorca mos falta el segon qu'es Confirmació y no tenim el sisé qu'es Orde Sagrada.

—¿No 'l tenui?

—No señó: que si el teniam, no hauria vengut jò per aquí.

Y tenia rahó, perque sòls es Bisbes pòren confirmá y ordená es qui han d'essé capellans.

* *

Dos ciutadans que s'en anávan à veure la Mare de Déu de Son Salvadó de Felanitx, s'encontráren amb un pagès que duya es mateix camí y per riurersé d'ell s'hi reuniran y hey anáran plegats.

Tractáren de menjá y no més duyan un poch de farina; la pastáren amb un poch d'aygo d'un cocó, féran foch y torràren una coca dalt es caliu.

—Mos n'anirem à dormí (digué un) y es qui farà es somit més gròs, aquell se menjará sa coca.

Heu féran axí, y des cap d'un' estona un ciutadá s'axecá y cridá s'altra.

—Homo de Déu, (li va di,) ara acab de somiá que m'havia mòrt y era dins Infèrn.

—¿Jesús! es méu es més gròs. Figuret que jò he somiat qu' he mòrt, m'en

he anat à dins Infèrn y llavònses m'en he pujat al Cèl.

—*Amigo*, paciència: m'has goñada sa coca: y no hey ha *esperitatuó*. Anem ara à veure es pagès.

¿Y que m'en direu? Ell el me trobàren amb sa pipa à sa boca lo més descansat del món.

—¿Y qu'heu somiat vos? (li preguntàren.)

—Jò, (respongué,) considerant qu'un era à n'el Cèl y s'altra à l'Infèrn y que ninguns necessitavau rès, m'he menjat sa coca.

¿Mirau còm los atabacá aquell *barbatxo!*

* *

—Tòni, ¿d'ahont deü vení es dí, heu fèt Pasco abans del Ram?

—Jò t'ho diré. A S'Arracó (n'hi ha que diuen que succehí à Capdepera y altres à Fornalutx) hey havia un Vicari, bòn subjèta, d'aquells antichs, homo d'alabar à Déu. Tenia una criada véya y mal sofrida y un escolá qu'era el reverent diable. Es trobàvan envant de sa Corema y sa criada, amb sa curòlla de tení sa casa nèta abans de sa Setmana Santa, va fé bugada, y embianquiná, y tragué es reconcs, y espolsá sa taula des Vicari qu'en duya un pam. Tant va fé espolsant llibres y papés qu'extraviá es Calendari y quant el cercàren no 'l trobàren per lloch. Gira que gira, à la fi es Vicari digué à s'escolá.

—No rès. Vés à la vila y mira còm se tròban.

S'escolá qu'era més afectat de panades que de cocarròys, pren ets atapins y cap à la vila. Abans d'arribarhi senti renòu de tixadó que batian fil, y girá cap en coa.

—Señó Vicari, (digué aquell balitre,) mos trobam es Divèndres Sant, ja feyan es fàs.

—Ydò, bé, (digué aquell *santo varon*,) demá tocarem la *Gloria*. Bartomeua, mudau ets altás. Y es diumenge siguent, alleluyes y bones repicades. Llavò's trobàren qu'era es diumenge de Passió y varen havè fèt Pasco abans del Ram.

—¿Mira qu'antes heu eran ben agafats amb cans!

—Ydò, y encara valian més aquells *ignorants* que sa trapassaria des nòstros dies. ¿No 'm corregut tant còm penses!

ANUNCI.

Es primé tom de **L' IGNORANCIA** que consta des 80 primés números ó sian 320 pàgines, se ven p'es preu de 5 pesetes à s' Administració d'aquest setmanari.—**Cadena de Cort.**
—11.—En romanen poquets exemplás.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui té xòt, se riu des qui no'n té.*
SEMBLANSES.—1. *En qu' arriban amunt.*
2. *En que ténen murtés.*
3. *En que n'hi ha à l'òli.*
4. *En que duan es cabey's devant sa cara.*

CAVILACIÓ.....—*Santa Maria.*
FUGA.....—*Ses Tereses enderinan.*
ENDEVINAYA.—*Es rellòtge.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Na Toninayna.*
Cinch:—*Un Retratista aferradis y Metirrot-xini.*

Y una no més.—*Nito-Dalna.*

GEROGLIFICH.

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un abre à un rellòtge?
2. ¿Y un barbè à un que fa òbra fina?
3. ¿Y una ròda de carro à un argenté?
4. Y sa superficie de sa terra à un *termómetro*?

SEN PERINS.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides per l'arch y de trayes, digan: sa 1.ª retxa, es nòm d'un Emperadó romá; sa 2.ª, un metal; sa 3.ª, una còsa que fa sanch, y sa 4.ª, un animal.

PIPAÑO.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo qu' es fòch no pòt encalentí?
2. ¿Quina malaltia es sa més mala de curá à una dòna?
3. ¿Qui es aquell que de dia y de nit sempre gemega y no té rès que li fassa mal?
4. ¿Quina es aquella paraula que 'n mallorquí en castellá y en ilatí se pronuncia de sa mateixa manera?

JORDI DES RECÓ.

FUGA DE CONSONANTS.

A.A.E.E. O..IU .E. IU UE. O..E.U. A. IU
NITO-DALNA.

ENDEVINAYA.

¿Qu' es axò que 'n temps passat
Dins tots es carrés n'hi havia
Y en arribá el present dia
Heu dexavan ben cremat?

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

16 ABRIL DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.